

ΚΛΕΟΒΙΣ ΚΑΙ ΒΙΤΤΩΝ

Ἡλιος ἀνέτειλε λαμπρὸς
στὸ Ἄργος ποῦ πανηγυρίζει,
κι' ὁ κόσμος σύναυγα φαιδρὸς
δρόμους, πλατεῖες πλημμυρίζει.

Εἶνε τῆς Ἥρας ἡ γιορτή,
ποῦνε τῆς πόλεως ἡ προστάτις,
κι' εἶν' ἡ Κυδίππη ἡ ξακουστὴ
ἡ ἀγαπημένη ἱερεῖά της.

Ἄπο βοὴν εἶνε γεμάτη
ἡ πόλις. Μὲ γοργὸ τὸ βῆμα
τὸ πλῆθος χύνεται σὰν κῦμα
πρὸς τῆς Κυδίππης τὸ παλάτι.

Στέκει μ' ἀνυπομονησίᾳ
νὰ τήνε συνοδείῃ θέλει
στὸ Ἡραῖο, ποῦ τοῦ Πραξιτέλη
τὸ στόλισεν ἡ τέχνη ἡ θεία.

Κι' ἰδοῦ, ἡ ἱέρεια προβάλλει
 ἀπ' τοῦ μεγάρου τῆς τῆ θύρα
 μὲ χρυσὸ στέμμα στὸ κεφάλι
 καὶ μεγαλόπρεπη σὰν Ἥρα.

Τὴν παραστέκουν οἱ δυὸ γιοί τῆς,
 τὸ καύχημά τῆς κι' ἡ ζωὴ τῆς:
 ὁ Κλέοβις κι' ὁ Βίτων.

Εἶν' Ἀπολλώνεια ἡ μορφὴ των
 καὶ στὴν ἐφηβικὴ των χάρι
 ἀνθίζ' ἡ ὄρμη καὶ ῥώμη τοῦ Ἄρη.
 Μ' ἀγάπη ὁ κόσμος τοὺς κυττάζει,
 τοὺς χαίρεται καὶ τοὺς θαυμάζει.

Μὰ ἡ ὥρα φεύγει καὶ περνᾷ
 κι' ἡ μάννα ἀνήσυχη πλανᾷ
 μέσα στὸ πλῆθος τῆ ματιά τῆς
 καὶ κρᾶζει: «Ποῦν' ὁ ζευγολάτης;
 »Βλέπω τὸν κόσμο συναγμένο,
 »τ' ἀμάξι βλέπω στολισμένο
 »μ' ἄνθη, στεφάνια καὶ μὲ φτέρη.
 »Μὰ τὰ ὑποζύγια ποιὸς θὰ φέρῃ;»
 Καὶ δυσφορεῖ, κι' ἀδημονεῖ
 κι' ὁ κόσμος ἀνυπομονεῖ.

Στὴ μάννα ὁ Κλέοβις τότε σκύβει
 καὶ λέγει: «Μάννα, αὐτὸ σὲ θλίβει;
 »Εὐθὺς νὰ φύγωμ' ἑτοιμάσου!
 »Δυὸ παλληκάρια ἔχεις δικά σου,

» πού θενά σύρουνε τ' ἀμάξι
 » καὶ θενά τρέξι, θὰ πετάξι
 » στῆς Ἑρας τὸν ναὸ γοργό.
 » Ὁ Βίτων εἶνε κι' εἴμ' ἐγώ! »

Τὰ πλήθη μ' ἐνθουσιασμὸ
 χειροκροτοῦνε κι' ἀλαλάζουν.
 Στέκει' αὐτὴ μὲ δισταγμὸ
 καὶ μὲ συγκίνησι' σταλάζουν
 τὰ δάκρυά της καὶ λαλεῖ :

« ὦ! ναί! ἡ θεά μου μὲ καλεῖ,
 » μὲ περιμένει, μὲ ζητεῖ
 » κι' εἶν' ἡ ἀγάπη της αὐτῆ,
 » πού σιὰ παιδιὰ μου ἔχει σταλάξει
 » τὸν θεῖον οἶστρο γιὰ τὴν πράξι
 » τῆς ὑψηλῆς θεοσεβείας,
 » τῆς ἄφατης φιλοστοργίας! »

Εἶπε, κι' ἀπλώνοντας τὰ χέρια,
 τ' ἀσύγκριτ' ἀγκαλιάζει ταίρια.
 Μ' ἀβρότητα καὶ σεβασμὸ,
 σὰν νὰ κρατοῦν εἶδωλο θεῖο,
 τὴν φέρνουν τὰ παιδιὰ τὰ δύο
 στὴν ἄμαξα. Καὶ στὸν ρυμὸ
 τὰ στιβαρά των χέρια ἀπλώνουν.
 Σέρνουν τὴν ἄμαξα γερά
 κι' ἡ ἄμαξά κυλᾷ ἐλαφρά.
 Τὰ πλήθη τὴν περικυκλώνουν,
 τοὺς συνοδεύουν μὲ χαρά.

Θριαμβική νε ἡ πομπή,
 τὴν περιπνέει μιὰ ἱερότης.
 Κι' ἡ ἴφρεια; — τὸ μέτωπό της
 μιὰ μυστική ἀναλαμπή
 εὐδαιμονίας τὸ κυκλώνει.

Πότε τὰ μάτια της ὑψώνει,
 ὡσάν νὰ δέεται, στὰ οὐράνια,
 πότε στοὺς γιουὺς τὰ χαμηλώνει
 μ' ἀγάπη καὶ μὲ περηφάνεια.
 Καὶ τὰ παιδιά τρέχουν ἀκμαῖα.
 Τὰ πρόσωπά των τὰ ὠραῖα
 συχνὰ στὴ μάννα των τὰ στρέφουν
 καὶ μὲ χαμόγελο τῆς γνέφουν.

Κι' ὅταν ἐφθιάσαν ἐκεῖ πλέον,
 στὸ καλλιμάραρο τὸ Ἑραῖον,
 ὁ κόσμος, ποὺ τοὺς καρτεροῦσε
 καὶ γιὰ τὴν ἄργητ' ἀποροῦσε,
 μὲ μάτια ἐκστατικὰ κυττάζει
 κι' εἰς ὅ,τι βλέπει δὲν πιστεύει
 πότε τὴ μάννα τὴ ζηλεύει,
 καὶ πότε τὰ παιδιά δοξάζει.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς θυσίας,
 ποὺ διαλύθηκε ὁ λαὸς
 κι' ἦσυχος ἔμειν' ὁ ναός,
 τότε, σὲ στάσιν ἰκεσίας
 στῆς Ἥρας τὸ ἄγαλμα μπροστά,

ἡ μάνν' ἀπ' τῆ θεᾷ ζητᾷ
 γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς τὰ εὐσεβῆ
 τὴν ὠραιότερη ἀμοιβή,
 ποὺ στὴν καρδιά των νὰ ταιριάζῃ·
 τέτοια εὐτυχία καὶ χαρά,
 ποὺ στὴ ζωὴ των συμφορὰ
 καμμιά νὰ μὴν τὴ σκοτεινιάζῃ,
 κανένας πόνος, καμμιά λύπη.

Αὐτὰ μὲ συντριβὴ ἡ Κυδίππη
 ἐξήτησεν ἀπ' τῆ θεᾷ.
 Κι' ἀγάλι σκύβει στὰ παιδιὰ,
 ποὺ στοῦ ἀγάλματος τὴ βάσι
 ὕπνος γλυκὸς ἰάχει δαμάσει,
 καὶ μὲ τὰ μάτια τὰ χαιδεύει
 κι' ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη ἀνέβη
 στὰ χεῖλη τῆς καὶ ψιθυρίζει
 ὅ,τι ἡ καρδιά μόνο γνωρίζει.

Νεύει ἡ θεᾷ πονετικὴ
 στὴν ἰκεσία τὴ μητρικὴ
 καὶ μέσ' ἀπ' τοῦ ὕπνου τὴ γλυκειὰ
 ἀγάλη, σ' ἄλλην ἀγκαλιά,
 πῶχει παντοτεινὴ γαλήνη,
 τὰ δυὸ τ' ἀδέρφια παραδίνει—

Καὶ δὲν ξυπνήσαν πιά!

Σίφνος, Δεκέμβριος 1928.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ